

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Mgr. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č. j. MSK 61550/2024, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2024, č. j. 59 A 6/2024 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 35 odst. 7 s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024. Tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ze dne 8. 3. 2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Za to mu byla uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 6. 2024, poslední den lhůty pro podání žaloby tak připadl na den 19. 8. 2024. Žaloba byla podána dne 19. 8. 2024 v 16.40 hod., tedy včas. V textu žaloby však žalobce uvedl toliko to, že „[N]apadené rozhodnutí považuje, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ze dne 8. 3. 2024 za nesprávné a nezákonné. V neposlední řadě shledává žalobce napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Žalovaný, pro žalobce nepochopitelně, v podstatě bez dalšího přikryl vadné prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Vítkov, stejně jako vadný procesní postup provázející jeho vydání.“ Bližší odůvodnění přislíbil dodat bez zbytečného odkladu. Závěrem navrhl, aby byla obě správní rozhodnutí zrušena.

[3] Podle názoru krajského soudu jsou výše uvedená tvrzení žalobce velmi obecná a povšechná a nelze je považovat za řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není vůbec patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Takový stav brání věcnému projednání žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobní body lze uplatnit, eventuálně žalobu rozšířit, jen ve lhůtě pro podání žaloby a žalobce svůj návrh podal v poslední den zákonné lhůty, je avizované doplnění žaloby irrelevantní a nemohlo by k němu být přihlédnuto. Krajský soud proto žalobu pro neprojednatelnost odmítl.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu. Stěžovatel s důvody odmítnutí žaloby zásadně nesouhlasí a považuje je za ukázkou přepjatého formalismu. Uznává, že žaloba, respektive tvrzení v ní uvedená, byla obecná, nicméně jednak avizoval, že ji hodlá doplnit a blíže odůvodnit, jednak je přesvědčen, že žaloba, tak jak byla podána, obsahovala všechny základní povinné náležitosti a její obecnost může být dodatečně zhojena. Za této situace podle názoru stěžovatele krajskému soudu nic nebránilo v tom, aby ho vyzval k jejímu doplnění ve stanovené lhůtě. Stěžovatel má za to, že to bylo dokonce povinností soudu. Tím, že tak krajský soud nepostupoval, byl stěžovatel zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Navrhl proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry napadeného usnesení a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Důvody přijatelnosti kasační stížnosti byly poprvé definovány v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2003 - 39. Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná, pokud a) Nejvyšší správní soud shledá potřebu vyjádřit se k zásadní právní otázce, b) je dosavadní judikatura krajských soudů k danému tématu rozporná, c) je nutné učinit tzv. judikatorní odklon, d) rozhodnutí krajského soudu je zatíženo závažnou

pokračování

procesní vadou, která měla zřetelný dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Ač toto usnesení bylo přijato původně ve věci mezinárodní ochrany, mají jeho závěry obecnou platnost.

[9] V projednávané věci stěžovatel sám neuvedl, v čem spatřuje důvod přijatelnosti své kasační stížnosti, takovýto důvod však s ohledem na podstatu věci nalezl Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Dospěl totiž k závěru, že v zájmu sjednocování judikatury je žádoucí vyjádřit se na půdorysu tohoto případu k frekventované otázce minimálního standardu pro formulaci žalobního bodu.

[10] K věci samé Nejvyšší správní soud předesílá, že uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Zde stanovil obecnou zásadu, že *„za žalobní bod je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“* Rozhodnutí rozšířeného senátu jsou pro tříčlenné senáty Nejvyššího správního soudu závazná, proto senát rozhodující ve věci posuzoval spornou otázku na základě výše uvedené teze.

[11] Stěžovatel ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného uvedl v podstatě pouze to, že je považuje za nesprávné, nezákonné a v neposlední řadě za nepřezkoumatelné. Z takového tvrzení ovšem nelze bez dalšího seznat, co přesně žalovanému vytyká. Pojmy nesprávnost, nezákonnost i nepřezkoumatelnost mají totiž svůj vlastní, doktrínou definovaný obsah, a vzájemně se vylučují.

[12] Věcná nesprávnost rozhodnutí se dotýká správního uvážení a v projednávané věci by se mohla teoreticky týkat otázky stanovení výše sankce a její eventuální moderace. O té by se však dalo uvažovat pouze v případě, že samotné rozhodnutí žalovaného je zákonné. Stěžovatel ovšem tvrdí, že je nezákonné, takže není zřejmé, v čem onu věcnou nesprávnost spatřuje, eventuálně co si pod tímto pojmem představuje. Nezákonnost rozhodnutí pak může být způsobena nesprávným posouzením právní otázky, eventuálně vadami při vedení správního řízení. Zákonnost správního rozhodnutí však může být posuzována soudem meritorně pouze tehdy, pokud je toto rozhodnutí přezkoumatelné. Stěžovatel však tvrdí, že přezkoumatelné není, takže opětovně není zřejmé, v čem by ona nezákonnost rozhodnutí žalovaného měla spočívat a co tím má stěžovatel na mysli. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že i pojem nepřezkoumatelnosti je dále strukturován a právní nauka rozlišuje nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Stručně řečeno, nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost se primárně týká především zásadních vad výroku rozhodnutí, zatímco nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů míří především na skutkové důvody, jež byly pro výrok podkladem. Výstižně tyto pojmy definoval již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 - 75. Podle tohoto rozsudku „[Z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Ač tyto definice byly učiněny na půdorysu přezkumu rozhodnutí soudního, platí totéž i pro rozhodnutí správní. Ani v tomto případě pak není jasné, v čem stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje, ani kterou z variant nepřezkoumatelnosti měl na mysli.

[13] Žaloba stěžovatele v souhrnu k žádnému z jím použitých pojmů nenabízí ani stín indicií, na jejichž základě by si mohl krajský soud ve smyslu výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu učinit úsudek o tom, co stěžovatel fakticky namítá a jakým směrem by se měl soudní přezkum ubírat. Není přitom povinností soudu relevantní důvody podání správní žaloby za žalobce domýšlet, ba, soud k tomu není dokonce ani oprávněn, neboť by tím porušoval princip rovnosti účastníků řízení. Lze tedy uzavřít, že žaloba nesplňuje ani minimální požadavky na formulaci žalobního bodu a nebyl proto dán žádný prostor k tomu, aby po uplynutí lhůty pro koncentraci řízení uvedené v § 71 odst. 2 s. ř. s. vyzýval soud žalobce k doplnění žaloby. Vzhledem k tomu, že žaloba byla bez možnosti doplnění neprojednatelná, postupoval krajský soud správně, jestliže ji podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

[14] Napadené usnesení krajského soudu je zákonné, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst.1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu